

ма да борáби сѣих слова, а̀кò нѣ рѣчь Г р а м м а-
ти ка не ны вредѣ нищо. --- Слова̀рницѣ на г.
Н. н г. К. не мòгжтѣ да ни слагѣватѣ за нищо,
че тѣ ни показватѣ да пишемѣ намѣсто: д ж р-
венница, клопѣ н др. т.

Иж дрѣгѣ е́динѣ редѣ на Равнописа̀нѣ ны на-
сѣрва̀ва, ко̀нто мòже да стане голѣма препѣнка
за нѣзвѣнѣето на ва̀шинѣтѣ ни а̀зыкъ. То̀н е на
С. г. Сто̀лно̀ва, ко̀нто ѹпотрѣбѣн, ка̀кто ка̀зва вѣ
„ П р а в о с л а в н о т о с ѣ о ч ѣ н ѣ “ за полѣниж
гламѣ (!) три разлѣчни слова̀, отѣ какѣ мòжеше
да зае́крше сѣшѣтѣ рáботѣ сáмо сѣ е́дно. Дрѣго
още пòвѣче дѣто е́ мѣчно, че то̀н орто̀графическѣ
редѣ не мòже писà ни то̀ е́динѣ Бѣлѣгаринѣ, *) до-
дѣ не знае Рѣски, нѣ какѣото сѣ вѣди писàтелѣтѣ
мѣ сѣ е́ основика̀лѣ то̀ко̀ на е́дно Сѣтронѝрово Вѣ.
вѣзѣ да глѣда, дѣто нѣмамы безчѣтин рѣко̀пѣсѣни нѣ
нѣко̀н нащàмпани кнѣги вѣвѣ Венецѝнѣ, ко̀нто до-
сѣшѣ нѣматѣ словò з, дѣто С. г. Сто̀лно̀вѣ прѣ-
нѣма за глѣсно нѣ безглѣсно; нѣ вѣзѣ да знае, че то̀

*) Дѣмѣ Бѣлѣгаринѣ мòжеше човѣкѣ по̀
добрѣ да пара̀га̀го̀сѣ отѣ: п ж л г х, п ж л г а р н и з,
Бѣлѣгаринѣ, т. е. дрѣчѣ; ка̀кто е́ станѣло нѣ
отѣ: при ѹсто̀лѣнка, сáмо дѣва, Врѣсто̀лѣн-
ка, сир. словò п. на в.